

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

Evende Nye Sange.

Den Første:

Til Pennen jeg min Haand nu rækker.

Den Anden:

I Bergen udi Norge der er jeg
barnefødt.

Trondhjem. Trykt af T. A. Høeg.

Vbox 5:137

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0 mm

Lil' Pennen jeg min Haand nu rækker
Og det med Græmmelse i Bryst,
De Tanker mig med Nemod stækker
At jeg nu savner al min Trost.
Min bedste Ven maa mig forlade,
Ta den jeg tænkte til min Brud;
Thi maa jeg mig i Taarer bade,
Min' Kinder og min hele Hud.

Min' Venner her hvad jeg vil sige!
Her tales aabenbarligen:
Ieg taler først nu til den Pige,
Som jeg en Tid har havt til Ven.
Ak! mindes du de svundne Dage
Og tænker paa de fire Aar,
I hvilken Tid du lod behage
At prove Lyckens sidste Kaar.

Ak! mindes du din Fader dode,
Da græd du dig jo næsten blind;
Du uforagt gik mig imøde
Med Haand og Hjerte, Sjæl og Sind;
Det Trostsabsbord, du mig fortalte,
Det rorende mig mindes da,
Og Tiden du ei lod forhale,
Men svoer mig Trostsabs hulde: Ja!

Ieg som en Fugl nu monne flyve
Blandt Torne og blandt Gedertræer.

O! kommer hvo som mig belyve,
O! kommer strax og lad jer see!
Dog, tænk at Skuddet det kan glippe
Og det just træffe den, som skjod;
Men min Samvittighed ei slipper,
Den trods alle Pilested.

Var jeg som Dyret Salamander,
Der ustadt gaaer paa Sildens Gled,
Da maatte jeg ustændset vandre
Omkring paa Jorden til min Ded;
Men jeg er mere svag, end mindre
Ufylbig, end Stephano var,
Der villig medte frem i Striden
Til han en blodig Pande bar.

Aarsagen jeg slet ikke kjender,
Hvorfor du blev paa mig saa vred;
Thi maa mit Hjerte stedse brænde
Fra første Gang du bod Afsked.
Med Suk jeg mindes nu den Time
Ieg hørte mig af dig forladt,
Og fældte mange Taarer stride
Den Aften du mig bod Godnat.

Naar du engang i Herrens Tempel
Skal træde frem og kaldes Brud,
De Andre til et sjont Exempel,
Og folge Egtessabets Bud;
Du falder ned for Herrens Throne
Med: Ja, mod: Ja, du der fremstaer,
Fra samme Time kaldes Kone
Saalcænge du paa Jorden gaaer.

Paa twende Spørgsmaal du skal svare
Naar du for Ulteret staer frem,
Da maa du Sandhed aabenbare
Udaf Samvittighedens Hjem;

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0 mm

Jeg mener Hjertet, som skal smage
Hvad du i Tiden feilet har,
Om du skal sele Vemods Plage,
Om du skal gaae blandt Glæders Fal.

Nu slinner du som en Karfunkel
Dg glimrer som poleret Guld,
Men tænk du engang bliver dunkel
Dg neppe kjendes du igjen;
See til at ogsaa du maa falde
Naar andre Blomster torres af,
Dg tænk, engang os Gud vil falde
Dg vi skal lægges i vor Grav.

Du tænker nok: var jeg din Lige.
At ei din Stand var altfor slet;
Jeg er en rast og tander Pige,
Har Perler i mit Kabinet.
Men tænk, at slige stolte Griller
Wil alt med Tiden falde af,
Naar du bravere skal med Briller
Dg hælde dig ned paa en Stav.

Maasee at Baand og Perlesnore
Tilskriver Folket gylden Stiil,
Bemeldte Dragt du bor beholde
Dg vise Venstabs hulde Smil.
Det var Potiphars Gemalinde,
Som venligent til Joseph git;
Men han da ei lod sig forblinde,
Men Trostlab holdt til Punkt og Prift.

Om jeg dig saae paa twende Krykker
Den Tid vort Venstlab var begyndt,
Om Been og Urme var istykker,
Mit Venstlab var dog ikke endt;
Grindre dig hver Gang jeg vanled,
Du tog mig i din Elskovs Arm,

Dg mange Venstabs-Ord blev snakket,
Seg ofte slumred ved din Barm.

Om du i Verden faaer den Lykke
At dig ei mangled nogen Ting,
Om jeg ved Stav og Bettler-Krykke
For hver Mands Dor maa gaae omkring,
Saa giv mig Mad med noisom Drikke,
Om jeg maa vanke saa omkring;
Men, Herre Gud! jeg onster ikke
At blive saa ulykkelig.

Med Suk jeg Pennen tog ihænde,
Med Græmmelse den lægges bort;
Thvor jeg end mit Ansigt vender,
For Diet synes Ulting fort.
For din Skyld maa jeg meget slide
Dg føerde mangen modig Taar;
Skal du saa mange Dage leve,
Du leve skal i tusind Aar.

S Bergen udi Norge
Der er jeg barnesødt,
Dg min Fader Linnedvæver var;
Han jo mig opfodet har
Udi Fattigdommen stor
Til jeg fylgte mit femtende Aar.

Der en Kjøbmand i den Bye,
Som min Fader var bekjendt,
Med hans Son jeg tilsees monne komme.
Vi gif til Ostindien,
Derifra og hjem igjen;
Thi den Reise os feielig var.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0 mm

Da den Reise var fuldendt
Og min Vre blev bekjendt
Og man altid vel om mig talte,
Han mig strax hjem til sig tog,
Lod i Styrmandsskole gaae
Og mig lære paa Styrmands Maneer.

Da vi nu Gramen sik,
Et Aarstid vi hjemme gif,
Imod Fienden vi ikke torde komme.
I den Tid jeg hjemme laae
Udi Kjærligheden stor
Med en Herremands Datter saa god.

Ia den Kjærlighed var stor
Efter Lovter, som var gjort,
Da vi dem ei længer kunde delge;
Hendes Fader ofte saae
Hun i London til mig gaae,
Han blev ivrig og vred i sit Sind.

Han mig strax forhyre lod
Med en russisk Semand god;
Thi den Herre hans Svoger monne være.
Han skuld' tage mig med sig
Og som Styrmand bruge mig,
Saa jeg Norge ei mere skulde see.

Vi gif nu til China hen,
Derifra til Rusland igjen,
Men hvad os paa Veien monne hende:
Der en tyrkisk Rover kom,
Sig visste mod os grum
Og os fangne hjem med sig tog.

Da vi kom til Tyrkerig
Var vi dermed ikke fri,

Men i Fængsel og Baand vi mon gange
I tre hele fulde Aar,
Indtil vi os fra dem slog
Paa en Slup, som vi os bekomme maae.

Vi paa Soen tumled om
Uden Seil og uden Roer,
Men Binden og Bolgen os foied;
Udi Dage ellev
Intet Land vi kunde see
Før vi naaede Nyhollands Land.

Da vi styrede til Land,
Kom til os en Hollands-Mand
Og han spurgte hvorfra vi vare komne.
Nu vi hannem svarede:
Vi er' alle rommede
Fra det tyrkiske Fængsel hver Mand.

Han nu tog os hjem med sig
Og os pleied vennelig.
Saa vor Hunger og Dorst blev os lindred.
Da vi Mad og Hvile sik
Sex vi udi Live gif
Af Trehundred fra Norge uddrog.

En Ting mig paa Hjertet laae,
Det var Kjærligheden stor;
Teg et Brev til min Kjæreste mon skrive,
Og lod hende vide nu,
At jeg er paa Friheds Fod
Og saa eensom i Holland mon gaae.

Da hun dette Brev sik see,
Hun da mest besvimedede;
Men til Pennen hun sig mon begive,
Og lod mig i Brevet see

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

Hvad som hjemme nu var skeet
Siden hun havde savnet mig, sin Ven.

„Teg forsandt vil sige Dig,
At min Fader ligger liig
Og min Broder er paa Soen begraven;
Teg vil bede Dig, min Ven!
Reis fra Holland til mig hjem:
Vi vil øgte hverandre, min Ven!“

Da han dette Brev nu fandt,
Al hans Sorrig nu forsvandt;
Han sig hastig tilsees mon begive
Med den danske Kjøbmands Skib,
Som til Norge hasted sig, —
Og den Reise os frøelig var.

Da vi styrede tilland,
Kom til Bergen ud paastand
Og min Kjærst mig saa kjerlig omfavned;
Hun i Haanden tager mig,
Teg i Livet seer nu dig,
Som i syv Aar har savnet dig, min Ven! —

Da den Reise var fuldendt
Og det blev Enhver bekjendt,
At vi vare fra Tyrkiet undkomne,
Hendes Fader han var død,
Ingen Ven os det forbod, —
Vi da knytted vort Egtesslæbsbaand,

